



EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjevi br. 50743/16 i 50748/16
Dragan RUKAVINA protiv Hrvatske i
AMEC RIJEKATEKSTIL D.O.O. protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 11. siječnja 2022.
u odboru u sastavu:

Péter Paczolay, *predsjednik*,

Raffaele Sabato,

Davor Derenčinović, *suci*,

i Liv Tigerstedt, *zamjenica tajnice Odjela*,
uzimajući u obzir:

zahtjeve (br. 50743/16 i br. 50748/16) protiv Republike Hrvatske koje su hrvatski državljanin g. Dragan Rukavina, koji je rođen 1960. godine i živi u Rijeci („prvi podnositelj zahtjeva”), i AMEC Rijekatekstil d.o.o., društvo s ograničenom odgovornošću s registriranim sjedištem u Rijeci koje je osnovano u skladu s hrvatskim pravom („drugi podnositelj zahtjeva”), koje je oba zastupao g. Z. Vukić, odvjetnik iz Rijeke, podnijeli Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”) dana 24. kolovoza odnosno 28. travnja 2016.;

odluku da se Vlada Republike Hrvatske („Vlada”), koju je zastupala njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik, obavijesti o prigovoru na temelju članka 7. Konvencije, a da se ostatak zahtjeva proglasi nedopuštenim;

očitovanja stranaka;

nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

SADRŽAJ PREDMETA

1. Drugi je podnositelj zahtjeva trgovačko društvo, a prvi podnositelj zahtjeva njegov je direktor. Prigovaraju na temelju članka 7. Konvencije da njihova osuda u prekršajnom postupku u vezi s nadzorom deviznog poslovanja nije bila predvidljiva.

2. Konkretno, dana 24. veljače 2015. Ministarstvo financija osudilo je podnositelje zahtjeva na temelju članka 49. stavka 6. i članka 63. stavka 1. točke 18. Zakona o deviznom poslovanju zbog propusta da dostave dokaze o vlasništvu izvanteritorijalnog (*offshore*) poduzeća od kojeg su primili nekoliko zajmova u stranoj valuti.

3. Podnositelji zahtjeva osporili su tu odluku pred Visokim prekršajnim sudom tvrdeći da je u članku 49. stavku 6. Zakona o deviznom poslovanju kao prekršaj definiran propust dostave podataka, a ne dokaza, o vlasništvu izvanteritorijalnog (*offshore*) poslovnog partnera. Naglasili su da su te podatke dostavili, ali da nisu bili u mogućnosti dostaviti konkretne dokaze, koji svakako nisu bili potrebni na temelju članka 49. stavka 6. Zakona o deviznom poslovanju. Visoki prekršajni sud odbio je žalbu podnositelja zahtjeva uz obrazloženje da je riječ samo o terminološkom pitanju i da je njihova osuda u skladu s biti prekršaja.

OCJENA SUDA

4. Uzimajući u obzir sličan predmet spora podnesenih zahtjeva, Sud smatra prikladnim ispitati ih zajedno u jednoj odluci.

5. U predmetima kao što je ovaj funkcija je Suda, sa stajališta članka 7. stavka 1. Konvencije, razmotriti ulazi li čin ili propust podnositelja zahtjeva u definiciju prekršaja za koji su osuđeni i, prema tome, je li bilo predvidljivo da bi njihov čin ili propust mogao predstavljati takav prekršaj (vidi, primjerice, *Pantolon protiv Hrvatske*, br. 2953/14, stavak 50., 19. studenoga 2020.).

6. Člankom 49. stavkom 6. Zakona o deviznom poslovanju, koji je još uvijek na snazi, predviđeno je sljedeće: „Rezidenti koji su obvezni izvješćivati Hrvatsku narodnu banku o kapitalnim poslovima s nerezidentima dužni su na zahtjev Ministarstva financija – Financijskog inspektorata dostaviti podatke o stvarnim vlasnicima nerezidenta s kojim sklapaju posao ako je nerezident izvanteritorijalni (*offshore*) poduzetnik.”

7. Međutim, Sud primjećuje da ta odredba nije bila jedina pravna osnova za osudu podnositelja zahtjeva jer su se domaća tijela pozvala i na članak 63. stavak 1. točku 18. Zakona o deviznom poslovanju (vidi stavak 2. ove odluke). Tom odredbom, koja je također još uvijek na snazi, predviđeno je da se fizička ili pravna osoba može kazniti novčanom kaznom za prekršaj ako, *inter alia*, ne „dade zatraženu dokumentaciju i podatke Financijskom inspektoratu”.

8. Stoga, iako je točno, kako su podnositelji zahtjeva tvrdili, da prvom od tih dviju odredbi doista nije predviđena obveza dostave dokaza, drugom jest. Sud stoga prihvaća tvrdnju Vlade da su bitna obilježja prekršaja za koji su podnositelji bili osuđeni utvrđena u dvjema odredbama koje se međusobno nadopunjuju. U prilog svojoj tvrdnji Vlada je dostavila preslike domaćih odluka, među ostalim jedne odluke Visokog prekršajnog suda, u kojima su

ODLUKA RUKAVINA protiv HRVATSKE I AMEC RIJEKATEKSTIL D.O.O. protiv
HRVATSKE

domaća tijela izrekla novčane kazne raznim fizičkim i pravnim osobama zbog propusta da dostave dokaze o stvarnom vlasništvu njihovih izvanteritorijalnih (*offshore*) poslovnih partnera.

9. Gore navedena razmatranja dostatna su Sudu da zaključi da je propust podnositelja zahtjeva ulazio u definiciju prekršaja za koji su bili osuđeni i da je, prema tome, bilo predvidljivo da bi njihov propust mogao predstavljati takav prekršaj.

10. Tvrdnja podnositelja zahtjeva da nisu bili u mogućnosti ispuniti obvezu dostavljanja traženih dokaza (vidi stavak 3. ove odluke) nije bitna u kontekstu članka 7. Konvencije.

11. Iz toga proizlazi da je ovaj zahtjev nedopušten na temelju članka 35. stavka 3. točke (a) Konvencije kao očigledno neosnovan i da se stoga mora odbaciti sukladno članku 35. stavku 4.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

odlučuje spojiti zahtjeve;

utvrđuje da su zahtjevi nedopušteni.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 3. veljače 2022.

Liv Tigerstedt
Zamjenica tajnice

Péter Paczolay
Predsjednik

Prevela prevoditeljska agencija Alkemist

ALKEMIST
European Translation Agency
ALKEMIST STUDIO d.o.o.
Miramarska 24/6, 10 000 Zagreb
OIB: 72466496524